

και οι τρόποι αντίστασης ποικίλουν. Εδώ πρέπει να πούμε ότι ολοένα και περισσότερος κόσμος πλέον, με διαφορετικές αφετηρίες και αντιλήψεις, προτάσσει και συμμετέχει στα εγχειρήματα του τύπου «δε πληρώνω». Οι κινήσεις αυτές προφανώς βασίζονται στην λογική ότι τα κοινωνικά αγαθά ανήκουν σε όλους και ότι δεν έχουμε καμία διάθεση να συνεχίζουμε να πληρώνουμε για να κονομάνε οι διάφοροι καιροσκόποι και οι κρατικοί διαχειριστές. Όμως αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό. Πρέπει αυτές οι κινήσεις και τα κινήματα να πάνε ένα βήμα παραπέρα. Ως αναρχικοί που δρούμε μέσα στην κοινωνία και έχουμε ως ζητούμενο την αλληλεπίδραση με αυτήν βρισκόμαστε δίπλα σε κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της. Δεν θεωρούμε όμως, χωρίς να υποβαθμίζουμε, την ανασχεση μιας απόλυσης, τις διεκδικήσεις στους χώρους εργασίας, την στάση πληρωμών στα δόδια και άλλες μορφές αγώνα ως πανάκια. Βλέπουμε μέσα από αυτούς τους αγώνες να εμφανίζεται μια προοπτική που ενώ δεν είναι επαναστατική μπορεί να δημιουργήσει ειδικά αυτήν την περίοδο ρωγμές στο καπιταλιστικό οικοδόμημα. Για εμάς ο στόχος δεν είναι ο εξανθρωπισμός ενός απάνθρωπου συστήματος αλλά η οριστική του κατάργηση. Γνωρίζουμε όμως τη σημασία της επαφής μας και της ζύμωσης με κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίζονται, ως τον μοναδικό τρόπο για την δημιουργία επαναστατικής συνείδησης.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες ότι ο καπιταλισμός λόγω της ύφεσης θα καταρρεύσει μέσα σε μια μέρα από μόνος του. Στόχος μας λοιπόν δε μπορεί να είναι άλλος από την δημιουργία δομών που θα έρχονται σε σύγκρουση με το κυρίαρχο. Δομές που θα προωθούν την άμεση δράση, την οριζόντια οργάνωση και τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Δομές αντιεραρχικές που θα καταργούν τις λογικές της ανάθεσης. Διαδικασίες που μέσα από την αυτοοργάνωση σε κάθε έκφανση της καθημερινότητας μας θα προτάσσουν την ταξική αλληλεγγύη και την αντίσταση. Συνελεύσεις γειτονιάς και συνελεύσεις στους χώρους εργασίας, κολλεκτίβες και καταλήψεις των μέσων παραγωγής, σαμποτάζ της παραγωγικής διαδικασίας, στάσεις πληρωμών, απαλλοτριώσεις σουπερ μάρκετ και άγριες απεργίες είναι ο δρόμος που προτείνουμε. Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι αν δεν δράσουμε εμείς, κανείς δεν θα το κάνει για μας. Μόνο μέσω των συλλογικών αρνήσεων και αντιστάσεων μπορεί να αναπτυχθεί μια διαφορετική κουλτούρα αγώνα, μια κουλτούρα η οποία θα αμφισβητεί το υπάρχον μοντέλο διαχείρισης στο σύνολο του και με άξονα τις αρχές του θα θέτει τις βάσεις για την δημιουργία ενός νέου κόσμου. Μιας αταξικής κοινωνίας όπου μόνη της θα διαχειρίζεται τα προβλήματά της, βασιζόμενη στις ανάγκες που ορίζει η κάθε κοινότητα.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στον εκφοβισμό των αφεντικών

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ στους χώρους εργασίας

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ μεταξύ των εργαζομένων

συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά "ο εργαλειοφόρος"

Εισήγηση της εκδήλωσης-συζήτησης με τους συντρόφους απ' τη συλλογικότητα «χορός της καρμανιόλας» με θέμα:

Τα τελευταία 2 χρόνια βιώνουμε μια ολομέτωπη επίθεση κράτους και κεφαλαίου. Μια επίθεση όπου κάθε χτύπημα γέρνει την ζυγαριά προς την πλευρά των αφεντικών που με στόχο πάντα την αύξηση του ποσοστού κέρδους μετακυλούν το φορτίο σε ήδη επιβαρυνμένα κομμάτια της κοινωνίας. Είναι αυτή η περίοδος όπου χρησιμοποιώντας την κρίση, όχι μόνο ανακόπτουν οποιαδήποτε προσπάθεια της κοινωνίας για διεκδικήσεις αλλά και παραμερίζουν-καταργούν κατακτήσεις και κερδημένα αιώνων. Κατακτήσεις και δικαιώματα που δεν κερδήθηκαν χωρίς θυσίες.

Έχοντας αναλάβει σχεδόν το σύνολο των δράσεων μας το τελευταίο καιρό σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με την εργασία, βρεθήκαμε αναπόφευκτα μπροστά σε ένα σύνολο άγνωστων ή σχετικά άγνωστων όρων και εννοιών. Όροι και έννοιες που ως τότε ήταν απρόσιτες για τους περισσότερους από εμάς και εξελίσσονταν με γρήγορους ρυθμούς. Άχρωμες λέξεις όπως σπρεντ, επιτόκια δανεισμού, ασύλληπτα νούμερα και χρηματοοικονομική ορολογία κατέκλυσαν τα δελτία και έγιναν μια διαρκής σπαζοκεφαλιά που της περισσότερες φορές έμενε άλυτη, όχι πάντα από επιλογή αλλά και από άγνοια στο πρωτογενές στάδιο της ερμηνείας τους. Στην προσπάθεια μας για μια συνολική οπτική της κατάστασης που διαδραματίζεται τους τελευταίους μήνες, καταρχήν για εμάς σαν άτομα και έπειτα σαν συνέλευση που προωθεί λόγο και δράση στην κοινωνία, θεωρήσαμε ότι έπρεπε κάπως να σπάσουμε την ξύλινη γλώσσα των οικονομολόγων και των δημοσιογράφων που την αναπαράγουν. Σε καμιά περίπτωση δεν πιστεύουμε ότι είναι αναγκαίο κάποιος να γνωρίζει την ακριβή σημασία όλων των άγνωστων λέξεων που μας πλασάρουν για να αναδείξει έναν λόγο που μιλάει για της επιπτώσεις της "κρίσης" στους εργασιακούς χώρους για παράδειγμα ή ακόμα για την επίθεση του κράτους σε όσους δημιουργούν ποικίλες ρωγμές στο πάλε ποτέ σταθερό οικοδόμημα του. "...η μελέτη και η ανάλυση που ακολουθούν για την παρούσα κρίση, προφανώς δεν διεκδικούν το αλάθητο, αλλά αποτελούν μια συλλογική προσπάθεια κατανόησης του υπάρχοντος με μοναδικό στόχο να γίνει η κριτική μας αιχημότερη και παράλληλα να οπλιστούμε όσο το δυνατόν καλύτερα στην κατεύθυνση της συνολικής ρήξης με αυτόν τον κόσμο..." Η ανάλυση των συντρόφων από την αναρχική ομάδα 'χορός της καρμανιόλας' μέσα από την μπροσούρα τους για την κρίση προσφέρει μια πολύπλευρη προσέγγιση του ζητήματος • πολύπλευρη όπως είναι και αυτή

η τελευταία κρίση του καπιταλισμού, μια κρίση συστημική και σίγουρα όχι μόνο οικονομική.

Στην περίπτωση της Ελλάδας η κρίση δεν είναι υπόθεση των τελευταίων μηνών ούτε ακόμα και των τελευταίων ετών. Σήμερα βιώνουμε τα αποτελέσματα πολιτικών-οικονομικών-κοινωνικών σχεδιασμών δεκαετιών που φυσικά πολύ μικρή σχέση έχουν με τον εκάστοτε κυβερνητικό σχηματισμό. Η ουσιαστική εκβιομηχάνιση της χώρας συντελείται μέσα σε μια 15ετία (1960-1975) με βίαιο κυρίως τρόπο, κάτι που προκάλεσε και τις μεγάλες απεργίες εκείνης της περιόδου κυρίως από τη μεταπολίτευση ως την άνοδο του σοσιαλισμού στην εξουσία. Αρκεί λοιπόν να ρίξουμε μια ματιά στην τελευταία 30ετία με αρχή την εκλογή του ΠΑΣΟΚ τον Οκτώβρη του 1981 για να γίνει σαφές το σημείο καμπής και το πέρασμα στο κοινωνικό κράτος (κομματικό-πελατειακό κράτος θα ταίριαζε καλύτερα στην ελληνική περίπτωση). Κάπου εκεί μπορεί κανείς να δει την αρχή διόγκωσης του δημόσιου χρέους λόγω των πλούσιων παροχών σε όλους του τομείς. Στην πραγματικότητα η πολιτική αυτή αλλαγή αποτέλεσε το επιστέγασμα μιας μεγάλης προσπάθειας από μέρος του πολιτικού συστήματος για να ελέγξει και να χειραγωγήσει τις κοινωνικές, πολιτικές και ταξικές αντιστάσεις της προηγούμενης περιόδου. Μέσα σε μια δεκαετία και συγκεκριμένα ως τις αρχές του '90 αρχίζει μια πιο φιλελεύθερη προσέγγιση με αποκρατικοποιήσεις σε μικρό βαθμό ακόμα (λεωφορεία, ΟΤΕ ενδεικτικά). Ακολουθεί ο "ελληνικός παράδεισος" με το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου και τη δημιουργία του ελληνικού ονείρου σε αντιστοιχία με αυτό του αμερικάνικου. Ένα όνειρο που βασίστηκε στην καταναλωτική ευημερία και υλοποιήθηκε πάνω στη μαύρη εργασία και στο αίμα των μεταναστών. Φυσικά δεν μπορούμε να αφήσουμε απ' έξω την ολυμπιάδα του 2004 που στήθηκε στις πλάτες των μεταναστών και κρύβει τεράστια σκάνδαλα εξοπλισμών και προμηθειών, που με τη σειρά τους παίζουν το ρόλο τους στην διόγκωση του χρέους.

Σαν αποτέλεσμα, λοιπόν, όλων των παραπάνω βρισκόμαστε σήμερα αντιμέτωποι με την προσπάθεια του κράτους και του κεφαλαίου να ανακάμψουν. Η ανάκαμψη αυτή παίρνει σάρκα και οστά με την πιο σφοδρή επίθεση που έχει βιώσει η κοινωνία από τη μεταπολίτευση τουλάχιστον και μετά. Σε αυτή τη χρονική συγκυρία ο ρόλος των χειραγωγών δείχνει να γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρος.

Ο έντονος κοινωνικός αναβρασμός που διαπερνάει την κοινωνία κάθετα και οριζόντια, η όλο και πιο ωμή εκμετάλλευση και καταπίεση και η αντίστοιχη ανάγκη για να εκφραστεί η αντίσταση στα καινούργια εγκληματικά σχέδια του κράτους και των αφεντικών, δίνουν στους συνδικαλιστικούς θεσμούς μια ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα και κατέχουν ρόλο στρατηγικής σημασίας για την κρατική πολιτική, αφού στέκονται ανάμεσα στους καταπιεσμένους από τη μία και το κράτος και τα αφεντικά από την άλλη.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ δείχνουν να έχουν προ πολλού συνθηκολογήσει. Είναι αυτοί που τα προηγούμενα χρόνια υπέγραψαν τις συλλογικές συμβάσεις για πάγωμα ή μείωση των μισθών, τις αυξήσεις της ντροπής της τάξεως του 1 ευρώ, αυτοί που συγκαλύπτουν τις μπίζνες των μεγαλοεργολάβων και τα εργατικά σακατέματα, αυτοί που δεν καλούν σε απεργίες κι όταν το κάνουν -μετά την έντονη πίεση των εργαζομένων- τις σαμποτάρουν και τις καταστέλλουν. Αυτοί που αντιμετωπίζουν το συνδικαλισμό σαν επέκταση του κομματικού μηχανισμού που ανήκουν, που λειτουργούν σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης της κοινωνικής

οργής και το μόνο τους μέλημα είναι να αποκτήσουν μια κυβερνητική καρέκλα. Τώρα, με τις σποραδικές 24ωρες απεργίες που καλούν επιχειρούν να ρίξουν στάχτη στα μάτια των εργαζομένων και να δείξουν ένα δήθεν αγωνιστικό προσωπείο. Στην ουσία όμως έχουν ήδη υποταχτεί στις επιταγές των αφεντικών τους επιβεβαιώνοντας για μια ακόμα φορά το ρόλο πυροσβέστη της κοινωνικής δυσarέσκειας και του διαμεσολαβητή ανάμεσα στο κράτος και τους εργαζόμενους που δικαιολογημένα τους έχουν αποδώσει. Σίγουρα, όμως, δεν μπορούμε να μη θίξουμε σε ένα δεύτερο επίπεδο και τους «ξεσηκωμένους» χειραγωγούς του ΠΑΜΕ που παρά την όποια ανατρεπτική φρασολογία τους δεν έχουν καμία πραγματική διάθεση έμπρακτης ρήξης με το καθεστώς. Το ζήτημα γι' αυτούς είναι η ψηφοθηρία, η μαζικοποίηση του κομματικού τους μηχανισμού, ο έλεγχος και η καθοδήγηση των κοινωνικών αγώνων στο όνομα χρεοκοπημένων σταλινικών αντιλήψεων.

Η στάση μας δεν μπορεί παρά να είναι εχθρική φυσικά απέναντι στις ηγεσίες της τωρινής μορφής του συνδικαλισμού και τους υποστηρικτές τους και όχι γενικά κι αόριστα απέναντι στο σύνολο των ανθρώπων που για διάφορους λόγους επιλέγουν να αγωνιστούν μέσα από αυτούς τους θεσμικούς φορείς. Αναγνωρίζουμε τόσο την καθοριστική συμβολή του συνδικαλισμού του παρελθόντος στην ευρύτερη όξυνση του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού (από τους αναρχοσυνδικαλιστές της Πάτρας και του Βόλου στα τέλη του 19ου αιώνα, το Κιλελέρ του 1910 και τη Θεσσαλονίκη του 36 και μέχρι την Κωνσταντίνα Κούνεβα, τους απολυμένους του Banquet) όσο και την τωρινή κατάντια του, η οποία έχει οδηγήσει στην ομηρία των εργαζομένων από μια δράκα συνδικαλιστών που έχουν συμμαχήσει με την πλευρά των αφεντικών. Έτσι βλέπουμε την επιτακτική ανάγκη του επαναπροσδιορισμού ή και του ξεπεράσματος του νοήματος λέξεων και καταστάσεων που όσο μένουν στο τωρινό περιεχόμενο τους μόνο σύγχυση μπορούν να επιφέρουν.

Απέναντι στους σχεδιασμούς των κυρίαρχων οφείλουμε να βρούμε νέους τρόπους αντίστασης σε καθημερινό και όχι μόνο επίπεδο, να επιδιώξουμε την ανάπτυξη και την συμμετοχή μας στους κοινωνικούς αγώνες, την ριζοσπαστικοποίηση και σύνδεση των επιμέρους αντιστάσεων και το μπόλιασμα τους με τις αρχές της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του αλληλοσεβασμού και της αξιοπρέπειας. Αρχές και αξίες που μπορούν και πρέπει να αντικαταστήσουν τις αξίες της εξατομίκευσης, της προσωπικής ανέλιξης, της απάθειας και του φόβου.

Περιπτώσεις αντιστάσεων και αγώνων με τέτοια χαρακτηριστικά μπορούμε να δούμε τόσο στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας (των οποίων η μαχητικότητα δεν κάμπτεται ούτε ύστερα από 2 μήνες καθημερινών συγκρούσεων με τους μπάτσους) όσο και στον νικηφόρο αγώνα των εργατών της Banquet όπου η ανυποχώρητη στάση των εργαζομένων και ο ανιδιοτελής, ανεξάρτητος και αυτοοργανωμένος αγώνας που έδωσαν μαζί με πολλούς άλλους αλληλέγγυους, με κύριο αίτημα την καταβολή των δεδουλευμένων των εργαζομένων και την επαναπρόσληψη του απολυμένου, αποτελεί σε κάθε περίπτωση ένα υπόδειγμα για το πως πρέπει οι εργαζόμενοι να διεκδικούν αυτά που τους ανήκουν στα σημερινά εργασιακά κάτεργα.

Από τις καταλήψεις στέγης και τους κοινωνικούς χώρους, τις συλλογικές κουζίνες, τη συμμετοχή σε συνελεύσεις είτε αυτές αφορούν τη γειτονία, τη δουλειά, το σχολείο και οποιοδήποτε πεδίο της καθημερινότητας, μέχρι την άρνηση πληρωμών από τα διάδια, τις τράπεζες, το 5ευρω στα νοσοκομεία και τα εισιτήρια στα ΜΜΜ, οι μορφές